

Arrest

nr. 325 943 van 29 april 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. DECLERCQ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige op 4 januari 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 januari 2023 om internationale bescherming. Op 21 december 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers toenmalige voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, R(...) M(...) P(...) (°(...)2006), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Sepaw, gelegen het district Kot van de provincie

Nangarhar. U ging nooit naar school en leerde bidden van uw moeder. Af en toe moest u thee brengen naar de arbeiders op jullie velden.

Uw vader werkte zo'n twee of drie jaar voor de lokale politie in het district. Hierna stapte hij over naar het lokaal leger. Hij volgde les in Kadamai in Kot district voor zo'n twee tot drie maanden. Toen hij voor de lokale politie werkte kreeg uw vader verschillende keren dreigbrieven van de taliban. Ze eisten hem te stoppen met zijn job. Anders zouden ze hem doden of zijn gezin. Uw vader vertelde enkele keren aan jullie over de brieven.

Toen de taliban de macht begonnen over te nemen zei de commandant van uw vader om de wapens neer te leggen en te stoppen met werken. Uw vader vertrok naar Kabul en belde naar uw maternale oom. Hij vroeg om u in een taxi naar Kabul te laten komen en om de rest van het gezin naar zijn huis over te brengen. Uw maternale oom kwam naar jullie huis. Jullie pakten wat spullen in en vertrokken. Sindsdien verblijven uw moeder, broers en zus bij uw maternale ooms in het dorp Tawoos Khil in het district Kot.

U ging met de taxi naar Kabul waar u uw vader ontmoette. Jullie vertrokken samen en verlieten Afghanistan zo'n drie dagen na de machtsovername. Jullie reisden via Iran naar de grens met Turkije. Hier probeerden jullie meermaals over te steken en bij uw laatste poging begon de politie te schieten op iedereen. U geraakte de grens over, maar u raakte uw vader kwijt. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen. U reisde alleen verder via Turkije, Bulgarije, Servië, onbekende landen, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 4 januari 2023. U diende hier een verzoek in op 6 januari 2023, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw vader voor de lokale politie en het leger.

Ter staving van uw verzoek legde u de kopieën voor van enkele documenten van uw vader, namelijk zijn taskara, zijn werkbadge, zijn bankkaart en een attest van zijn werk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U verklaarde dat u in Bulgarije slagen kreeg van de politie en sindsdien last heeft van uw rug (CGVS, p.4). U consulteerde reeds een arts in België. Deze gaf aan dat u zal herstellen, maar dat u geduldig moet zijn en dit tijd vraagt. Verder neemt u hiervoor geen medicatie en ging u al eens naar een kinesist (CGVS, p.5). Uw voogd voegde toe dat u er een radiografie gedaan werd, maar dat hierop niets te zien was. De dokters zouden niet weten waarom u pijn heeft. U legt verder geen documenten voor ter staving van uw rugklachten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 14 november 2023 werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer last zou hebben van uw rug, dat er altijd een korte pauze kon genomen worden en dat u ook altijd kon rechtstaan indien u dat wenste (CGVS, p.5). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.24). Ook op de vraag of het oké was met uw rug, zei u van ja. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u, uw voogd of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofdte tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, omwille van de job van uw vader voor de lokale politie en het leger. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Inzake uw persoonlijke vrees verwijst u naar de job die uw vader uitoefende voor het de lokale politie en het lokaal leger. Het CGVS bemerkt hieromtrent dat u de familiale band tussen u en de persoon R(...) A(...) niet in concreto aantoont. U legt enkel een kopie voor van uw vader zijn taskara. Fotokopieën zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemt des te meer daar uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara is dan ook geenszins in staat om jullie familiale band te staven. Bovendien legt u geen enkel document voor om uw eigen identiteit te staven, noch enige andere documenten om uw familieband aan te tonen. Foto's van uw vader in dienst en foto's van u met uw vader zou u dan weer niet hebben (CGVS, p.15, 18). De documenten omtrent de job van uw vader kunnen bijgevolg evengoed van een andere persoon van uw familie of het dorp afkomstig zijn. Tevens betreffen dit opnieuw kopieën, waardoor deze weinig bewijswaarde kennen.

Ook uw verklaringen omtrent zijn vermeende jobs blijven eerder van algemene aard en kennen geen grondige doorleefdheid. U haalt aan dat uw vader eerst voor de lokale politie werkte in de controleposten in het district en later voor het lokaal leger bij een academie in het district (CGVS, p.14, 16). U blijft echter zeer vaag omtrent zijn specifieke taken en kent verder niet veel meer details of verhalen over zijn job. Zo heeft u geen idee waarom hij zich aansloot bij de lokale politie en stelt u geen kennis te hebben van de procedure (CGVS, p.14). U heeft geen informatie betreffende zijn taken. Verder dan het gegeven dat hij moest bewaken en van de ene naar de andere controlepost ging in het district komt u niet. Hij zou daarenboven nooit ook maar iets verteld hebben thuis over zijn job (CGVS, p.14-15). Niet tegen u als oudste zoon, noch tegen uw moeder. Zelfs toen u een eind samen reisde met uw vader zou dit nooit ter sprake gekomen zijn (CGVS, p.15). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader dermate weinig informatie zou verschaft hebben over zijn werkzaamheden aan zijn familieleden. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat uw vader, zo hij daadwerkelijk van mening zou zijn geweest dat zijn werkzaamheden een risico inhielden voor zijn gezin, hen tot op zekere hoogte over deze werkzaamheden zou inlichten opdat zij de nodige (voorzorgs)maatregelen zouden kunnen treffen om hun veiligheid te garanderen. Voorts heeft u geen idee waarom uw vader plots overstapte naar het lokaal leger (CGVS, p.16). Overigens werd u gevraagd wat u precies bedoelde met het lokaal leger, daar het Afghaanse leger georganiseerd werd op nationaal niveau, waarna u geen klare wijn schenkt (CGVS, p.14). Ook toen uw vader aangesloten was bij het leger, heeft u geen idee van wat hij er precies deed (CGVS, p.16). Opnieuw stelde u dat hij thuis nooit iets vertelde. Verder haalde u aan dat hij in het districtscentrum zat in de academie. Gevraagd of hij daar werkte of opleiding volgde, zei u dat u dacht dat hij daar les volgde, maar welk soort les weet u dan weer niet. Voorts komt u niet verder dan algemene verklaringen, die u evengoed elders kunt opvangen hebben. Uw verklaringen zijn dan ook geenszins overtuigend om de geloofwaardigheid van bovengenoemde familieband te ondersteunen.

Zelfs indien deze familiale band aangetoond zou zijn, quod non, dient het volgende bemerkt te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader verschillende keren brieven ontving van de taliban waarin ze zeiden om te stoppen met zijn werk, daar

ze anders niemand van zijn gezin in leven zouden laten (CGVS, p.19). Er rijzen echter grote twijfels bij deze vermeende bedreigingen. Vooreerst vertelde u op het CGVS dat uw vader zo'n twee of drie keer een brief ontving van de taliban, terwijl u bij de DVZ sprak over zo'n vijf tot zes keer (CGVS, p.19; Vragenlijst CGVS, p.2). Dat u echter niet in staat bent om eenduidige informatie te verschaffen hieromtrent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten tweede beroept u zich louter op blote beweringen, daar u geen enkele van deze dreigbrieven kunt voorleggen. U haalde aan dat uw vader deze brieven verscheurde en er slechts mondeling over sprak (CGVS, p.19). Opnieuw kan het CGVS dit geenszins nagaan. De geloofwaardigheid van deze bedreigingen wordt dan ook verder ondermijnd. Ten derde dient nog aangestipt te worden dat de werkwijze van de taliban ten zeerste opmerkelijk is. Dat ze deze dreigbrieven immers zouden afgeleverd hebben aan de controlepost van de lokale politie is dermate risicovol, hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast verklaarde u dat uw vader geenszins stopte met zijn werk, maar dat er ook geen maatregelen getroffen werden ter bescherming of veiligheid van uw familie (CGVS, p.19). U geconfronteerd met het gegeven dat uw familie dan op elk moment problemen kon krijgen met de taliban, haalde u aan dat niemand een idee had dat de taliban op een dag alles zou overnemen en dat de voormalige overheid zou vallen. Indien uw vader dit geweten zou hebben, zou hij wel een andere beslissing genomen hebben. Deze verklaring slaat echter nergens op. Zo diende de overheid de regio te verdedigen tegen de taliban, vonden er gevechten plaats bij controleposten en waren de taliban wel degelijk in staat om naar de regio te komen, daar ze verschillende keren dreigbrieven konden afleveren voor uw vader (CGVS, p.8-9, 19). Ook het gegeven dat de taliban dergelijke bedreigingen zouden uiten, maar niet tot bij uw familie zouden kunnen komen, rijmt geenszins. Dat er bijgevolg nooit enige voorzorgsmaatregel genomen werd en het niet nodig leek te zijn hierbij stil te staan of over na te denken, tart alle verbeelding. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u of uw familie voor de machtsovername zouden ontvangen hebben, kunnen dan ook op weinig geloofwaardigheid rekenen. Voorts haalde u ook nog aan dat uw vader en familie verder geen problemen kende voor de machtsovername. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de vermeende vergeldingsacties van de taliban jegens uw vader en diens familie.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode die volgde. Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont dus niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben omwille van uw vaders vermeende job.

Het blijft onduidelijk waarom u kost wat kost het land diende te verlaten met uw vader terwijl de rest van uw familieleden in de regio konden blijven wonen. U hiernaar gevraagd stelde u dat de taliban in de dreigbrieven schreven dat ze niemand van uw gezin in leven zouden laten (CGVS, p.20). Doorgevraagd waarom uw andere gezinsleden dan niet mee moesten vertrekken, haalde u aan dat ze niet in de problemen waren en daar konden blijven. Opnieuw werd u geconfronteerd met de vraag waarom de rest van uw gezin dan niet moest vertrekken terwijl de taliban gezegd hadden dat ze iedereen zouden doden. Hierop antwoordde u: "ik was groot en kon onmogelijk dag en nacht huis blijven" (CGVS, p.20). Deze verklaring houdt echter geen steek daar uw volgende broer K(...) M(...) reeds 15 jaar is, hetgeen dezelfde leeftijd is als u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Ook uw broer F(...) is reeds 14 jaar oud (CGVS, p.13). U hierop gewezen, zei u "mag ik eerlijk zijn, we hadden niet genoeg geld om iedereen mee te nemen" (CGVS, p.20). Er dient aangestipt te worden dat u met uw verklaringen echter geen klare wijn schenkt. Zelfs indien er niet voldoende geld zou geweest zijn om uw volledige familie naar Europa te sturen, is het niet onlogisch te verwachten dat toch enige maatregelen genomen zouden worden ter bescherming van de rest van de familie. Zeker daar de taliban volgens uw verklaringen zouden gezegd hebben dat ze uw hele gezin zouden vermoorden. Dat het bijgevolg enkel nodig zou geweest zijn om u te laten vertrekken naar Europa terwijl de rest van uw gezinsleden, waaronder nota bene nog twee adolescente broers, zonder bescherming in het district dienden te blijven, is compleet onaannemelijk. Verder haalde u nog aan dat u makkelijker herkenbaar bent in het dorp, omdat uw gezicht niet meer zo veranderde gezien uw leeftijd (CGVS, p.20). U stelt dat uw broers jonger waren en volwassen aan het worden zijn waardoor hun gezichten meer veranderd zijn dan u. Ook zouden zij niet bezig zijn met jullie eigendommen, maar zou u bij terugkeer wel eens gaan kijken naar jullie huis en velden in het dorp Sepaw, waarbij u herkent zou worden (CGVS, p.21). Dat u echter zou terugkeren naar uw dorp wetende welk risico er boven uw hoofd hangt, is weinig geloofwaardig. Er kan verwacht worden dat u elk mogelijk gevaar uit de weg zou gaan. Uw verklaringen zijn dan ook weinig doorleefd en loutere veronderstellingen. Het gegeven dat uw familie gewoon in de regio kon blijven wonen en bovendien na uw vertrek nooit nog enige problemen gekend heeft met de taliban (CGVS, p.20), maakt dat er geen vrees in uw hoofde kan vastgesteld worden gelinkt aan de vermeende job van uw vader.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, uw broers en zus en maternale ooms en tante allen nog in uw geboorteregio in het district Kot in de provincie Nangarhar (CGVS, p.11-12). U verklaarde dat uw moeder, broers en zus bij uw maternale ooms ingetrokken zijn. Uw maternale ooms werken als chauffeurs en staan bijgevolg in voor het onderhoud van uw familie (CGVS, p.12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader bij de lokale politie en het leger en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat uw vader zou zijn vertrokken uit Afghanistan en vermist raakte aan de grens tussen Iran en Turkije. Bovendien rijzen ook grote vraagtekens aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de verdwijning van uw vader. Zo is het ten eerste niet aannemelijk dat u met uw vader geen enkele afspraak zou gemaakt hebben omtrent de reisroute en het eventueel gesplitst raken van elkaar. Waar u aanhaalde dat jullie geen idee hadden dat jullie uit elkaar zouden geraken (CGVS, p.22), dient opgemerkt te worden dat het wel degelijk een algemeen gegeven is dat de reisroute zeer moeilijk is. Dat uw vader hier bijgevolg nooit met een woord over gerept zou hebben tegen zijn minderjarige zoon, houdt geen steek. Ten tweede is het weinig geloofwaardig dat uw vader geen nieuwe gsm kocht nadat hij die van hem kwijtraakte in Iran. U verklaarde dat hij geen nieuwe gsm kocht daar andere jongens en mannen er eentje hadden. Dat uw vader echter zou vertrouwen op het gebruik van een gsm van iemand anders voor de verdere reisroute is compleet onaannemelijk. Er dient onderweg immers gecommuniceerd te worden met de smokkelaar, er dient informatie opgezocht te worden en ook voor het geografische aspect van de reisroute is een gsm een noodzakelijk goed. Ten derde zou u in België een procedure van 'tracing' opgestart zijn bij het Rode Kruis, echter legt u hier geen enkel begin van bewijs omtrent voor. Verder heeft u nog geen enkele andere stappen ondernomen om uw vader op te sporen. U heeft niet gezocht via sociale media noch via het rondvragen aan andere Afghanen (CGVS, p.23), hetgeen de wenkbrouwen doet fronsen. Uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader zijn dan ook weinig doorleefd en overtuigen niet. Voor zover het CGVS kan vaststellen, verblijft uw vader dan ook eveneens nog steeds in uw geboorteregio bij de rest van uw familieleden. Bij een terugkeer naar Afghanistan heeft u bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara en bankkaart van uw vader en de documenten omtrent zijn vermeende job, namelijk zijn badge en een certificaat werden supra reeds besproken. Deze tonen op geen enkele manier aan dat de persoon vermeld op deze documenten effectief uw vader is. U slaagt er dan ook niet in om met deze documenten de vermeende job van uw vader aan tonen. Noch staven deze uw vermeende vrees bij terugkeer voor de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij

IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and

mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Maz_ar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de eerste vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien heeft u religieuze les gekregen van uw moeder en ging u bidden in de moskee, bracht u thee naar de arbeiders op jullie velden, heeft u tot op heden contact onderhouden met uw familie en kunt u bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk. Ook in België heeft u de Afghaanse cultuur onderhouden. Zo spreekt u hier nog steeds af met Afghaanse vrienden, spelen jullie cricket en maken uitstapjes (CGVS, p.10-11). Op school leerde u ook enkele Belgische vrienden kennen. Die gaan soms mee op uitstap. Ook gaat het uitoefenen van uw religie nog steeds goed. U haalde aan wat motivatie verloren te hebben daar u vaak in gedachten verzonken bent (CGVS, p.6). Echter bidt u hier nog steeds, nam u deel aan de ramadan en vierde de 'Eid' (CGVS, p.7). Waar u naar school gaat om de Franse taal te leren, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. Bovendien bent u slechts amper een jaar in België, volgde u hier nog geen opleiding en werkte er nog niet. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Volledigheidshalve maakte u, uw advocaat of voogd geen gewag van 'verwestering' toen de

kans zich voortdeed. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 "en volgende" van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht, en verwijst daarbij naar rechtsleer en rechtspraak.

Verzoeker vraagt in hoofddorde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Hij benadrukt in dit verband vooreerst zijn jonge leeftijd en wijst erop dat hij op het moment van de feiten vermeld in zijn relaas veertien jaar was. Dit vereist een bijzondere voorzichtigheid bij het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in het algemeen, en zijn verklaringen in het bijzonder, aldus verzoeker. Hij stelt dat het onaanvaardbaar is dat zijn jonge leeftijd op geen enkel moment in het kader van de beslissing is genoemd en er geen melding van wordt gemaakt in een poging om de vastgestelde inconsistenties te verklaren, noch om te begrijpen dat het geheugen van verzoekers om internationale bescherming soms wazig kan zijn. Aangezien hij minderjarig was toen de problemen zich voordeden, moet er worden geconcludeerd dat het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is, zo stelt verzoeker.

Verzoeker voert in dit kader tevens aan dat het belangrijk is aan te duiden dat de fundamentele vrijheden van kinderen en jonge personen in Afghanistan sterk beperkt zijn. Verzoeker verwijst naar het belang van het kind en naar verschillende internationale, Europese en nationale rechtsinstrumenten. Hij wijst erop dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zal zien, zoals het verbod om naar muziek te luisteren, een beperking in de omgang met andere kinderen, verplicht een baard laten groeien, etc. Verzoeker meent dat deze beperkingen in de uitoefening van de fundamentele rechten deel uitmaken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Talrijke door de taliban opgelegde beperkingen vallen binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM en vormen *“sancties die kennelijk buitenmaats zijn”*, aldus verzoeker.

Aangaande zijn relaas stelt verzoeker dat het belangrijkste element voortvloeit uit zijn vaders beroep. Hij betoogt dat *“hij een aantal dingen (kon) uitleggen die hij wist over het werk van zijn vader, en dit ook bewezen (heeft) aan de hand van sommige documenten die aan hem door zijn familie werden doorgestuurd”*. Hoewel hij de *taskara* van zijn vader kon voorleggen, kon hij geen kopie van zijn eigen *taskara* verkrijgen omdat zijn familie hem deze niet doorstuurde, zo stelt verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat hij niet weet of zijn *taskara* nog bestaat. Verzoeker is van mening dat er hem niet verweten kan worden dat hij geen document heeft neergelegd *“waarvan de overlegging volkomen onmogelijk wordt gemaakt door zijn asiolverhaal”*. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen over zijn vaders beroep, als bewijs van het bestaan van een dergelijke verwantschap en *“hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen serieuzere vragen gesteld (heeft) over de identiteit van zijn vader om met meer zekerheid vast te stellen hoe waarschijnlijk het was dat hij inderdaad zijn vader was”*. Verzoeker meent dat *“er nog veel vragen gesteld hadden moeten worden alvorens kritiek te kunnen leveren op het ontbreken van een vaste familierelatie”*.

Waar de adjunct-commissaris stelt dat de informatie gegeven door verzoeker over het werk van zijn vader onvoldoende is om de geloofwaardigheid van zijn verhaal te ondersteunen stelt verzoeker dat hij voorbijgaat aan (i) het feit dat verzoeker nog relatief jong is en minderjarig was ten tijde van de gebeurtenissen en (ii) het *“bijzonder gesloten karakter van de Afghaanse samenleving met betrekking tot jongeren en kinderen, die nooit mogen deelnemen aan discussies met volwassenen over dergelijke ernstige zaken”*. Verzoeker stelt dan ook dat hij niet meer informatie had kunnen inwinnen door contact op te nemen met zijn familie, die zich nog steeds in Afghanistan bevond, aangezien zij systematisch de waarheid voor hem verborgen hielden om hem leed te besparen. Bovendien is zijn vader niet meer bereikbaar om de informatie aan hem te geven, aldus verzoeker.

Verder is verzoeker van oordeel dat zijn relaas en het beroep van zijn vader bewezen waren door een aantal documenten die hij heeft voorgelegd, en de adjunct-commissaris onterecht van mening is dat deze niet in aanmerking genomen moeten worden. Aangaande de *taskara* stelt verzoeker dat dit document de identiteit van zijn vader aantoonst, en dat, hoewel een hoge mate van corruptie in Afghanistan kan aangenomen worden, de geuite twijfel ook gebaseerd dient te zijn op concrete elementen die zichtbaar zijn op het document, zoals een spelfout of een slecht aangebrachte stempel. *In casu* is dit niet het geval, zo stelt verzoeker, waardoor de *taskara* als authentiek moet worden beschouwd. Dezelfde redenering is volgens verzoeker van toepassing op de documenten die het werk van zijn vader staven. Aangaande de inhoud van de documenten, stelt verzoeker dat het normaal is dat hij de inhoud ervan niet in detail kent, aangezien hij geen opleiding heeft gevolgd om ze te kunnen lezen en deze hem zijn toegezonden nadat hij Afghanistan verliet.

Verzoeker vervolgt dat uit de beschikbare documentatie duidelijk blijkt dat een familielid van personen die kunnen gelinkt worden aan de voormalige regering kan vrezen voor vervolging in Afghanistan indien hij aantoonst dat hij om specifieke redenen is vervolgd, of het risico loopt te worden vervolgd. Verzoeker stelt dat hij momenteel de oudste jongen is van de familie en *“de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang kan worden genomen”*, wat hem een specifiek doelwit maakt voor de taliban. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij reeds specifiek het doelwit van de taliban is geweest in de inhoud van de verschillende dreigbrieven, aldus verzoeker.

Waar de adjunct-commissaris erop wijst dat de rest van zijn familie momenteel geen bijzondere problemen lijkt te kennen in Afghanistan, betoogt verzoeker dat hij weinig tot geen contact heeft met zijn familie, zodat hij niet met zekerheid kan weten in welke omstandigheden zij momenteel leven. Bovendien stelt hij vermeld te hebben dat zijn familie momenteel ondergedoken is in het huis van zijn oom, niemand dit huis verlaat en de taliban niet weten waar zij zijn. Hem dwingen om in deze omstandigheden te leven zou in strijd zijn met het verbod van onmenselijke of vernederende behandeling, aldus verzoeker.

Voorts is verzoeker van mening dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij voert in dit verband aan dat de vastgestelde kleine inconsistenties in zijn relaas grotendeels gerechtvaardigd worden door zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten en de lange tijd tussen de feiten en zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt op grond van artikel 48/4, § 2, c) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij is van mening dat de adjunct-commissaris uitgaat van een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare landeninformatie. Verzoeker wijst erop dat zijn herkomst uit de provincie Nangarhar niet wordt betwist en stelt dat de adjunct-commissaris *“geen concrete analyse van de situatie in de genoemde provincie Laghman heeft gemaakt”*. Verzoeker verwijst naar de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022 en stelt dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bijzonder problematisch is.

In het uiterste geval, indien de Raad zou oordelen dat er geen redenen zijn om hem internationale bescherming te verlenen (*sic*), dient de bestreden beslissing volgens verzoeker nietig te worden verklaard.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 30 oktober 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van december 2023, de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, de COI Focus *“Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023 en de COI Query *“Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 4 november 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij uiteenzet dat hij, naast wat hij heeft ontwikkeld in het kader van zijn verzoekschrift, ook van mening is dat hij het risico loopt te worden vervolgd als hij terugkeert naar zijn land van herkomst vanwege zijn verwestering. Verzoeker licht toe dat hij Afghanistan verliet wanneer hij nog minderjarig was, hij goed geïntegreerd is in België, *“zijn gedrag op school zeer serieus is”* en hij deelneemt aan activiteiten met andere Belgen van zijn leeftijd. Hij voegt hieraan toe recentelijk in een fabriek zijn te beginnen werken. Verzoeker voegt ter staving van zijn verwestering, blijkens de inventaris, volgende stukken:

1. *Getuigenis van peetgezin van Z(...) en kopie van identiteitskaarten van ouders,*
2. *Getuigenis van Mevrouw V(...), vrijwilliger aan de opvangcentrum van Jambes en kopie van identiteitskaarten,*
3. *Getuigenis van de Heer N(...), leerkracht van Z(...) en kopie van identiteitskaart,*
4. *Getuigenis van Mevrouw S(...), leerkracht van Z(...) en kopie van identiteitskaart,*
5. *Getuigenis van de Heer D(...), leerkracht van Z(...) en kopie van identiteitskaart,*
6. *Getuigenis van de Heer D(...) M(...), schoolverantwoordelijk van Z(...) en kopie van identiteitskaart,*
7. *Getuigenis van Mevrouw D(...), leerkracht van Z(...) en kopie van identiteitskaart,*
8. *Getuigenis van Mevrouw A(...), DASPA-verantwoordelijk voor Z(...),*
9. *Psychologische attest van Mevrouw L(...) C(...),*
10. *Studenten arbeidsovereenkomst,*
11. *Inschrijvingsformulier voor vrije student in tekenlessen,*
12. *Bewijs van deelneming van Z(...) aan een atelier betreffende integratie in België,*
13. *Bewijs van deelneming van Z(...) aan de jeugdorganisatie Compagnons bâtisseurs,*
14. *Bewijs van deelneming van Z(...) aan sportactiviteiten,*
15. *Twee laatste schoolrapporten van Z(...),*
16. *Foto's van Z(...) in verschillende contexten.”*

De Raad stelt vast dat de stukken die worden vermeld in de inventaris niet worden gevoegd en klaarblijkelijk geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker. De stukken die wel worden gevoegd, doch waarbij geen verdere toelichting wordt gegeven, blijken respectievelijk (i) een evaluatie van verzoekers schooltraject door zijn leerkrachten van de DASPA-klas, (ii) enkele foto's waarop verzoeker te zien is in het gezelschap van anderen, en (iii) een loonstrookje te zijn.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

3.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken te vrezen gedood te worden door de taliban omwille van de job van zijn vader voor de lokale politie en het leger, nu (i) hij de familiale band tussen zichzelf en de persoon R. A. niet *in concreto* aantoot, (ii) zijn verklaringen omtrent de vermeende jobs van zijn vader eerder algemeen van aard blijven en geen grondige doorleefdheid kennen,

(iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende vergeldingsacties van de taliban jegens zijn vader en diens familie, (iv) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gekregen met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, (v) het onduidelijk blijft waarom hij het land diende te verlaten met zijn vader terwijl de rest van zijn familieleden in de regio konden blijven wonen, (vi) hij in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk en (vii) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen, omdat (B) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers vader zou voor de machtsovername door de taliban eerst twee of drie jaar voor de lokale politie gewerkt hebben, en nadien overgestapt zijn naar het lokaal leger, waar hij gedurende twee of drie maanden les gevolgd zou hebben. Toen verzoekers vader voor de lokale politie werkte, zou hij verschillende dreigbrieven van de taliban ontvangen hebben, waarin zij eisten dat hij zou stoppen met zijn job, anders zouden ze hem of zijn gezin doden. Op het moment van de machtsovername door de taliban zou de commandant van verzoekers vader aan hem gezegd hebben dat hij de wapens moest neerleggen en moest stoppen met werken. Verzoekers vader zou naar Kabul vertrokken zijn en aan verzoekers maternale oom gevraagd hebben verzoeker ook naar Kabul te sturen. Verzoeker zou naar Kabul gegaan zijn, vanwaar hij Afghanistan samen met zijn vader verlaten zou hebben. Zij zouden elkaar evenwel aan de grensovergang tussen Iran en Turkije zijn kwijtgeraakt.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen met – en vrees voor – de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker in gebreke blijft de familiale band tussen hem en de persoon R. A. *in concreto* aan te tonen. De adjunct-commissaris zet dienaangaande het volgende uiteen:

“Inzake uw persoonlijke vrees verwijst u naar de job die uw vader uitoefende voor het de lokale politie en het lokaal leger. Het CGVS bemerkt hieromtrent dat u de familiale band tussen u en de persoon R(...) A(...) niet in concreto aantoont. U legt enkel een kopie voor van uw vader zijn taskara. Fotokopies zijn echter weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemmt des te meer daar uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als

buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Deze taskara is dan ook geenszins in staat om jullie familiale band te staven. Bovendien legt u geen enkel document voor om uw eigen identiteit te staven, noch enige andere documenten om uw familieband aan te tonen. Foto's van uw vader in dienst en foto's van u met uw vader zou u dan weer niet hebben (CGVS, p.15, 18). De documenten omtrent de job van uw vader kunnen bijgevolg evengoed van een andere persoon van uw familie of het dorp afkomstig zijn. Tevens betreffen dit opnieuw kopieën, waardoor deze weinig bewijswaarde kennen."

Door in zijn verzoekschrift louter op algemene wijze te stellen dat *"hij een aantal dingen (kon) uitleggen die hij wist over het werk van zijn vader, en dit ook bewezen (heeft) aan de hand van sommige documenten die hem door zijn familie werden doorgestuurd"*, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar hij betoogt dat hij zijn vaders taskara kon voorleggen, maar niet die van zichzelf, omdat die niet door zijn familie is opgestuurd en hij niet weet of deze nog bestaat, neemt verzoeker niet weg dat hij geen enkel identiteitsdocument van zichzelf, noch enige foto van zichzelf en zijn vader kon voorleggen. Waar verzoeker verder stelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met zijn *"verklaringen over wat hij wist over het beroep van zijn vader als bewijs van het bestaan van een dergelijke verwantschap"*, gaat hij eraan voorbij dat zijn verklaringen over het werk van zijn vader door de adjunct-commissaris terecht onvoldoende worden geacht, daar hij niet verder komt dan algemene verklaringen (zie *infra*). Verzoeker voegt hieraan toe dat *"er nog veel vragen gesteld hadden moeten worden alvorens kritiek te kunnen leveren op het ontbreken van een vaste familierelatie"*. De Raad wijst erop dat verzoeker evenwel zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) is om het gehoor te sturen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen om spontaan verklaringen af te leggen over zijn verwantschap met en de werkzaamheden van zijn vader (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 - 16). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift en via aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, bijkomende verklaringen afleggen.

Verder uit verzoeker kritiek op het onderzoek van de door hem neergelegde documenten doch komt hij daarin in wezen niet verder dan erop te wijzen dat hij deze documenten heeft voorgelegd en dat elk document apart op zijn authenticiteit dient te worden onderzocht. Verzoeker gaat er in zijn verzoekschrift verkeerdelijk van uit dat voorgelegde documenten slechts in twijfel kunnen worden getrokken indien de geuite twijfel gebaseerd is op *"concrete elementen die zichtbaar zijn op het document, zoals een spelfout of een slecht aangebrachte stempel"*. De commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze documenten niet alleen kopieën zijn, die door knip- en plakwerk eenvoudig te manipuleren zijn, maar ook dat zij op geen enkele manier aantonen dat de persoon vermeld op deze documenten effectief verzoekers vader is, noch verzoekers vermeende vrees bij terugkeer voor de taliban staven.

Hoewel in de bestreden beslissing verzoeker niet verweten wordt onvoldoende kennis te hebben van de inhoud van de documenten, voert verzoeker verder aan dat het normaal is dat hij de inhoud ervan *"niet in detail kan kennen, aangezien zij hem zijn toegezonden nadat hij zijn land had verlaten en aangezien hij geen opleiding heeft gevolgd om te kunnen lezen"*. Met dit betoog maakt verzoeker echter niet helder waarom hij zijn familie hierover achteraf niet om meer informatie kon vragen, daar deze documenten door hen werden opgestuurd en hij nog geregeld contact met hen heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 – 17).

Voorts dient de adjunct-commissaris te worden bijgetreden waar hij op goede gronden motiveert dat verzoeker, wat betreft de vermeende jobs van zijn vader, niet verder komt dan het afleggen van algemene verklaringen. De adjunct-commissaris stelt hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"Ook uw verklaringen omtrent zijn vermeende jobs blijven eerder van algemene aard en kennen geen grondige doorleefdheid. U haalt aan dat uw vader eerst voor de lokale politie werkte in de controleposten in het district en later voor het lokaal leger bij een academie in het district (CGVS, p.14, 16). U blijft echter zeer vaag omtrent zijn specifieke taken en kent verder niet veel meer details of verhalen over zijn job. Zo heeft u geen idee waarom hij zich aansloot bij de lokale politie en stelt u geen kennis te hebben van de procedure (CGVS, p.14). U heeft geen informatie betreffende zijn taken. Verder dan het gegeven dat hij moest bewaken en van de ene naar de andere controlepost ging in het district komt u niet. Hij zou daarenboven nooit ook maar iets verteld hebben thuis over zijn job (CGVS, p.14-15). Niet tegen u als oudste zoon, noch tegen uw moeder. Zelfs toen u een eind samen reisde met uw vader zou dit nooit ter sprake gekomen zijn (CGVS, p.15). Het is echter niet aannemelijk dat uw vader dermate weinig informatie zou verschaft hebben over zijn werkzaamheden aan zijn familieleden. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat uw vader, zo hij daadwerkelijk van mening zou zijn geweest dat zijn werkzaamheden een risico inhielden voor zijn gezin, hen tot op zekere hoogte over deze werkzaamheden zou inlichten opdat zij de nodige (voorzorgs)maatregelen

zouden kunnen treffen om hun veiligheid te garanderen. Voorts heeft u geen idee waarom uw vader plots overstapte naar het lokaal leger (CGVS, p.16). Overigens werd u gevraagd wat u precies bedoelde met het lokaal leger, daar het Afghaanse leger georganiseerd werd op nationaal niveau, waarna u geen klare wijn schenkt (CGVS, p.14). Ook toen uw vader aangesloten was bij het leger, heeft u geen idee van wat hij er precies deed (CGVS, p.16). Opnieuw stelde u dat hij thuis nooit iets vertelde. Verder haalde u aan dat hij in het districtscentrum zat in de academie. Gevraagd of hij daar werkte of opleiding volgde, zei u dat u dacht dat hij daar les volgde, maar welk soort les weet u dan weer niet. Voorts komt u niet verder dan algemene verklaringen, die u evengoed elders kunt opgevangen hebben. Uw verklaringen zijn dan ook geenszins overtuigend om de geloofwaardigheid van bovengenoemde familieband te ondersteunen.”

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift is niet van aard afbreuk te doen aan deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Ter verklaring van zijn vage en beperkte kennis van het werk van zijn vader voert verzoeker aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat hij *“nog relatief jong is en dat hij ongetwijfeld minderjarig was ten tijde van de door hem beschreven gebeurtenissen”*. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS reeds zeventien jaar oud was. Tevens wijst de Raad erop dat het werk van zijn vader voor de politie en het leger de kern van zijn relaas uitmaakt, aangezien het voor de taliban de reden zou zijn geweest om zijn vaders familie te viseren en aanleiding zou hebben gegeven tot de persoonlijke problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gedwongen zijn land van herkomst te verlaten. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat ook van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst *in concreto* aannemelijk maakt door hierover coherente, gedetailleerde, volledige en logische verklaringen af te leggen en/of dat hij de nodige stappen zet om zich te informeren over de elementen waar hij geen kennis van heeft, temeer blijkt dat zowel verzoekers oom als zijn moeder op de hoogte zijn van zijn vaders documenten daar zij deze meegenomen hebben uit hun huis en naar verzoeker opstuurden en verzoeker nog contact heeft met hen (*Ibid.*, p. 16). Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn familie systematisch de waarheid voor hem verborgen houdt om hem leed te besparen, daar hij wel op de hoogte blijkt te zijn van de situatie waarin zijn familie zich nu bevindt en zij tevens de documenten aangaande zijn vader opgestuurd hebben (*Ibid.*). Verzoekers betoog dat hij omwille van het gesloten karakter van de Afghaanse samenleving met betrekking tot jongeren en kinderen nooit mocht deelnemen aan discussies met volwassenen over dergelijke ernstige zaken, houdt omwille van het voorgaande dan ook geen stand.

Ter verklaring van zijn gebrekkige kennis aangaande het werk van zijn vader, voert verzoeker in zijn verzoekschrift tevens aan dat zijn vader vermist zou zijn en hij hem dus niet kan vragen naar verdere informatie. In dit kader verwijst de Raad naar de volgende motieven van de bestreden beslissing, waarin terecht wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande de verdwijning van zijn vader niet kunnen overtuigen:

“Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen omtrent de zogenaamde werkactiviteiten van uw vader bij de lokale politie en het leger en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat uw vader zou zijn vertrokken uit Afghanistan en vermist raakte aan de grens tussen Iran en Turkije. Bovendien rijzen ook grote vraagtekens aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de verdwijning van uw vader. Zo is het ten eerste niet aannemelijk dat u met uw vader geen enkele afspraak zou gemaakt hebben omtrent de reisroute en het eventueel gesplitst raken van elkaar. Waar u aanhaalde dat jullie geen idee hadden dat jullie uit elkaar zouden geraken (CGVS, p.22), dient opgemerkt te worden dat het wel degelijk een algemeen gegeven is dat de reisroute zeer moeilijk is. Dat uw vader hier bijgevolg nooit met een woord over gerept zou hebben tegen zijn minderjarige zoon, houdt geen steek. Ten tweede is het weinig geloofwaardig dat uw vader geen nieuwe gsm kocht nadat hij die van hem kwijtraakte in Iran. U verklaarde dat hij geen nieuwe gsm kocht daar andere jongens en mannen er eentje hadden. Dat uw vader echter zou vertrouwen op het gebruik van een gsm van iemand anders voor de verdere reisroute is compleet onaannemelijk. Er dient onderweg immers gecommuniceerd te worden met de smokkelaar, er dient informatie opgezocht te worden en ook voor het geografische aspect van de reisroute is een gsm een noodzakelijk goed. Ten derde zou u in België een procedure van ‘tracing’ opgestart zijn bij het Rode Kruis, echter legt u hier geen enkel begin van bewijs omtrent voor. Verder heeft u nog geen enkele andere stappen ondernomen om uw vader op te sporen. U heeft niet gezocht via sociale media noch via het rondvragen aan andere Afghanen (CGVS, p.23), hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. Uw verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader zijn dan ook weinig doorleefd en overtuigend niet.”

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daar zijn verklaringen over de verdwijning van zijn vader niet geloofwaardig zijn, kan verzoeker de

verdwijning van zijn vader dan ook niet dienstig aanvoeren ter verschoning van zijn gebrekkige kennis over diens voormalige werkzaamheden.

De Raad treedt de adjunct-commissaris verder bij waar hij overweegt dat, zelfs zo de familiale band tussen verzoeker en zijn vader aangetoond zou zijn, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende vergeldingsacties van de taliban jegens zijn vader en zijn familie. De adjunct-commissaris laat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gelden:

“Zelfs indien deze familiale band aangetoond zou zijn, quod non, dient het volgende bemerkt te worden. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalde aan dat uw vader verschillende keren brieven ontving van de taliban waarin ze zeiden om te stoppen met zijn werk, daar ze anders niemand van zijn gezin in leven zouden laten (CGVS, p.19). Er rijzen echter grote twijfels bij deze vermeende bedreigingen. Vooreerst vertelde u op het CGVS dat uw vader zo'n twee of drie keer een brief ontving van de taliban, terwijl u bij de DVZ sprak over zo'n vijf tot zes keer (CGVS, p.19; Vragenlijst CGVS, p.2). Dat u echter niet in staat bent om eenduidige informatie te verschaffen hieromtrent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten tweede beroept u zich louter op blote beweringen, daar u geen enkele van deze dreigbrieven kunt voorleggen. U haalde aan dat uw vader deze brieven verscheurde en er slechts mondeling over sprak (CGVS, p.19). Opnieuw kan het CGVS dit geenszins nagaan. De geloofwaardigheid van deze bedreigingen wordt dan ook verder ondermijnd. Ten derde dient nog aangestipt te worden dat de werkwijze van de taliban ten zeerste opmerkelijk is. Dat ze deze dreigbrieven immers zouden afgeleverd hebben aan de controlepost van de lokale politie is dermate risicovol, hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. Daarnaast verklaarde u dat uw vader geenszins stopte met zijn werk, maar dat er ook geen maatregelen getroffen werden ter bescherming of veiligheid van uw familie (CGVS, p.19). U geconfronteerd met het gegeven dat uw familie dan op elk moment problemen kon krijgen met de taliban, haalde u aan dat niemand een idee had dat de taliban op een dag alles zou overnemen en dat de voormalige overheid zou vallen. Indien uw vader dit geweten zou hebben, zou hij wel een andere beslissing genomen hebben. Deze verklaring slaat echter nergens op. Zo diende de overheid de regio te verdedigen tegen de taliban, vonden er gevechten plaats bij controleposten en waren de taliban wel degelijk in staat om naar de regio te komen, daar ze verschillende keren dreigbrieven konden afleveren voor uw vader (CGVS, p.8-9, 19). Ook het gegeven dat de taliban dergelijke bedreigingen zouden uiten, maar niet tot bij uw familie zouden kunnen komen, rijmt geenszins. Dat er bijgevolg nooit enige voorzorgsmaatregel genomen werd en het niet nodig leek te zijn hierbij stil te staan of over na te denken, tart alle verbeelding. Uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u of uw familie voor de machtsovername zouden ontvangen hebben, kunnen dan ook op weinig geloofwaardigheid rekenen. Voorts haalde u ook nog aan dat uw vader en familie verder geen problemen kende voor de machtsovername. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de vermeende vergeldingsacties van de taliban jegens uw vader en diens familie.”

Verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat “een familielid van personen die kunnen gelinkt zijn met de voormalige regering kan vrezen voor vervolging in Afghanistan indien hij aantoont dat hij specifiek om specifieke redenen is vervolgd, of het risico loopt te worden vervolgd indien hij terugkeert”. Verzoeker stelt hier *in casu* aan te voldoen daar hij de oudste zoon is van de familie, “en de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang kan worden genomen” en hij reeds specifiek het doelwit was van de taliban omwille van de verschillende dreigbrieven. Verzoeker gaat er met dit betoog aan voorbij dat er, zoals terecht wordt vastgesteld in bovenstaande motieven, geen geloof kan worden gehecht aan de dreigbrieven die zijn vader ontvangen zou hebben. Evenmin kan verzoeker overtuigen waar hij stelt de oudste zoon te zijn en de enige te zijn die door de taliban onder dwang kan worden meegenomen, daar zijn broer K. M. ten tijde van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens reeds vijftien jaar was (*Ibid.*, p. 13), wat even oud is als verzoeker toen hij Afghanistan verliet. Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk waarom zijn leeftijd voor hem wél een probleem zou vormen, maar niet voor zijn broer K. M.

Verder motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht als volgt dat het onduidelijk is waarom verzoeker en zijn vader het land dienden te verlaten, terwijl zijn familie nog in de regio kon blijven wonen:

“Het blijft onduidelijk waarom u kost wat kost het land diende te verlaten met uw vader terwijl de rest van uw familieleden in de regio konden blijven wonen. U hiernaar gevraagd stelde u dat de taliban in de dreigbrieven schreven dat ze niemand van uw gezin in leven zouden laten (CGVS, p.20). Doorgevraagd waarom uw andere gezinsleden dan niet mee moesten vertrekken, haalde u aan dat ze niet in de problemen waren en daar konden blijven. Opnieuw werd u geconfronteerd met de vraag waarom de rest van uw gezin dan niet

moest vertrekken terwijl de taliban gezegd hadden dat ze iedereen zouden doden. Hierop antwoordde u: "ik was groot en kon onmogelijk dag en nacht huis blijven" (CGVS, p.20). Deze verklaring houdt echter geen steek daar uw volgende broer K(...) M(...) reeds 15 jaar is, hetgeen dezelfde leeftijd is als u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Ook uw broer F(...) is reeds 14 jaar oud (CGVS, p.13). U hierop gewezen, zei u "mag ik eerlijk zijn, we hadden niet genoeg geld om iedereen mee te nemen" (CGVS, p.20). Er dient aangestipt te worden dat u met uw verklaringen echter geen klare wijn schenkt. Zelfs indien er niet voldoende geld zou geweest zijn om uw volledige familie naar Europa te sturen, is het niet onlogisch te verwachten dat toch enige maatregelen genomen zouden worden ter bescherming van de rest van de familie. Zeker daar de taliban volgens uw verklaringen zouden gezegd hebben dat ze uw hele gezin zouden vermoorden. Dat het bijgevolg enkel nodig zou geweest zijn om u te laten vertrekken naar Europa terwijl de rest van uw gezinsleden, waaronder nota bene nog twee adolescente broers, zonder bescherming in het district dienden te blijven, is compleet onaannemelijk. Verder haalde u nog aan dat u makkelijker herkenbaar bent in het dorp, omdat uw gezicht niet meer zo veranderde gezien uw leeftijd (CGVS, p.20). U stelt dat uw broers jonger waren en volwassen aan het worden zijn waardoor hun gezichten meer veranderd zijn dan u. Ook zouden zij niet bezig zijn met jullie eigendommen, maar zou u bij terugkeer wel eens gaan kijken naar jullie huis en velden in het dorp Sepaw, waarbij u herkent zou worden (CGVS, p.21). Dat u echter zou terugkeren naar uw dorp wetende welk risico er boven uw hoofd hangt, is weinig geloofwaardig. Er kan verwacht worden dat u elk mogelijk gevaar uit de weg zou gaan. Uw verklaringen zijn dan ook weinig doorleefd en loutere veronderstellingen. Het gegeven dat uw familie gewoon in de regio kon blijven wonen en bovendien na uw vertrek nooit nog enige problemen gekend heeft met de taliban (CGVS, p.20), maakt dat er geen vrees in uw hoofde kan vastgesteld worden gelinkt aan de vermeende job van uw vader."

Verzoeker spreekt zichzelf tegen waar hij in zijn verzoekschrift eerst stelt weinig tot geen contact te hebben met zijn familie, en dus niet weet in welke omstandigheden zij leven, en nadien beweert dat zij ondergedoken leven. De Raad stelt vast dat waar verzoeker *post factum* stelt dat zijn familie momenteel ondergedoken leeft in het huis van zijn oom, niemand het huis verlaat en de taliban niet weten waar zij zijn, dit blote beweringen zijn die door hem niet verder wordt gestaafd. Bovendien was verzoeker hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet helder, daar hij aangaande de rest van zijn familie eerst stelt dat zij niet in de problemen waren, en nadien stelt dat het voor hen wél mogelijk was de hele dag en nacht thuis te blijven (*Ibid.*, p. 20), zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt vastgesteld. Wat betreft het contact met zijn familie, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk wel degelijk verklaarde zowel met zijn maternale ooms als met zijn moeder af en toe contact te hebben (*Ibid.*, p. 16-17), in tegenstelling tot wat hij in voorliggend verzoekschrift beweert. Verder verklaart verzoeker met zijn betoog in zijn verzoekschrift niet waarom zijn redenering dan niet opging voor zijn broer K. M., die ten tijde van het persoonlijk onderhoud ongeveer dezelfde leeftijd had als verzoeker ten tijde van zijn vertrek. Evenmin weerlegt hij dat het niet geloofwaardig is dat hij bij een terugkeer naar zijn dorp zou gaan, gelet op het risico dat hij hiermee loopt.

De stukken die verzoeker op 4 november 2024 middels een aanvullende nota heeft bijgebracht hebben betrekking op de omstandigheden van zijn verblijf in België en kunnen evenmin enig licht werpen op de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2021.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker van mening te zijn dat hij het risico loopt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn vermeende verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah

Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer

executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghansen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghansen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofoethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, "*Afghanistan Taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus "*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan Targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Ondanks het feit dat niet betwist wordt dat verzoeker vijftien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij op zestien-, bijna zeventienjarige leeftijd in België is aangekomen als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, die zijn land van herkomst intussen drie jaar geleden heeft verlaten om naar Europa te komen en die iets langer dan twee jaar in België verblijft, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij nog steeds contact heeft met zijn moeder en maternale oom in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Daar geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn verdwenen, dient te worden aangenomen dat die ook nog deel uitmaakt van verzoekers netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe.

De Raad benadrukt in dezen verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd of dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker legt bij aanvullende nota een evaluatie van zijn prestaties op school, foto's van activiteiten in België en een loonfiche neer. Hoewel enige toelichting bij deze stukken ontbreekt, kunnen deze op het eerste zicht getuigen van zijn motivatie naar school te gaan, zijn wil om zelfstandig te zijn en zijn deelname aan sociale activiteiten. De Raad wijst erop dat dit alles aantoonde dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker

dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn scholing, zijn studentenjob en zijn sociale contacten in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging, dan wel dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift in algemene zin verwijst naar diverse fundamentele rechten die hij bij een terugkeer naar Afghanistan beperkt zal zien (o.a. verplicht aangepaste kledij, verplichte baard, verplichting zijn haar te laten knippen, verbod om naar muziek te luisteren, beperking van de scholing, beperking in de omgang met andere kinderen, verplichting om zijn godsdienstplichten te vervullen, beperking van de vrijheid van meningsuiting) en opmerkt dat veel van de door de taliban opgelegde beperkingen een willekeurige inmenging vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer persoonlijk en op gerichte wijze zal worden onderworpen aan regels en beperkingen die dermate ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. In zoverre verzoeker meent dat *in casu* bij terugkeer het hoger belang van het kind in het geding is, wijst de Raad erop dat verzoeker inmiddels meerderjarig is geworden.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 307 388 van 28 mei 2024, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een inmiddels negentienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is en in Afghanistan nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de

richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwijking van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUA "Afghanistan Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kaboel en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "*meest actieve groep*" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "*veel minder actief dan in 2022*" (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de de-facto militaire troepen of de de-factopolitiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query "*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024, p. 5). De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN acht ISKP-aanslagen in drie provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri en twee aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november

2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) ten opzichte van 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 7)

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED 1 826 veiligheidsincidenten. Kaboel is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 113; COI Query “Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024, p. 4). In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan. In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste

burgerdoden als gevolg van “aanvallen tegen burgers” worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de de-factoregering. Verder worden in Kaboel dertig burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de de-factoregering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn. Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als “explosies/geweld op afstand”. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders. Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*‘Explosive remnants’*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als “gevechten”, 33 als “explosies/geweld op afstand” en 105 als “geweld tegen burgers” (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 4). UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden. In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met vijftien burgerdoden als gevolg. ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en elf gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is. De UCDP registreert tien van zulke incidenten, waarbij dertien burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP acht incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara-gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval zeven doden en één gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van “minstens” 17 doden en ‘tientallen’ gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en dertig gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41 en EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekers betoog kan niet tot een andersluidende conclusie leiden. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar informatie vervat in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waar *in casu* zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota die door de verwerende partij op 30 oktober 2024 werd neergelegd verwezen wordt naar recentere landeninformatie, waaronder de “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024, die in bovenstaande analyse terdege in rekening is gebracht.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Wat betreft verzoekers verwijzingen naar verschillende bepalingen aangaande het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Verder stelt verzoeker dat zijn jonge leeftijd bijzondere voorzichtigheid vereist bij het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming in het algemeen, en van zijn verklaringen in het bijzonder. *In casu* dient te worden vastgesteld dat er door de adjunct-commissaris in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige ten tijde van de administratieve procedure, bijzondere procedurele noden werden aangenomen en hem steunmaatregelen werden verleend om hieraan op passende wijze tegemoet te komen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zeventien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Verzoeker bevestigde op het einde van het persoonlijk onderhoud alles verteld te hebben wat hij wou vertellen en geen vragen of opmerkingen te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers advocaat en toenmalige voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. Het gegeven dat verzoeker vijftien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan duidt er evenmin op dat hij dermate jong was dat hij zich niet bewust kon zijn van de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of dat van hem hierover geen volledige en coherente verklaringen mogen worden verwacht in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat zijn jonge leeftijd op het moment van de voorgehouden feiten zijn herinneringen heeft vervormd of vervaagd derwijze dat dit zijn gebrekkige verklaringen zou kunnen verklaren. Waar verzoeker in dit kader nog verwijst naar een arrest van de Raad van 6 december 2007, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT